

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/48/2020
Identifikačné číslo spisu:	4617200491
Dátum vydania rozhodnutia:	17.06.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:4617200491.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD., v spore žalobcu H., bytom v S., zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Kákošom, so sídlom v Topoľčanoch, Bernolákova 1546/32 proti žalovanej AQUATEK, spol. s r. o. , so sídlom v Topoľčanoch, Pod Kalváriou 373, IČO: 34 116 117, zastúpenej JUDr. Ľubomírom Kišacom, advokátom so sídlom v Topoľčanoch, Škultétyho 1597/7, o určenie neplatnosti pracovného pomeru a náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 5Cpr/4/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 6. júna 2019, sp. zn. 9CoPr/5/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre rozsudkom zo 6. júna 2019, sp. zn. 9CoPr/5/2018 potvrdil rozsudok Okresného súdu Topoľčany z 20. decembra 2017, č. k. 5Cpr/4/2017-117 a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

1.2. Uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa domáhal žalobca určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy, rozhodol vecne správne, keď k svojim záverom dospel súd prvej inštancie na základe riadne vykonaného dokazovania, z ktorého ustálil záver, že žalobca nerešpektoval príkazy a pokyny nadriadeného, svojho zamestnávateľa, v súvislosti s jeho neodôvodneným zdržiavaním sa pri vykládkach tovaru, predovšetkým vo firmách Bolare a Karma, keď bolo z vykonaného dokazovania zrejmé,

že na uvedenú skutočnosť bol žalobca jednak upozornený zamestnávateľom ústne, ešte v roku 2015 a následne dňa 07.10.2016 aj písomne. Tieto skutočnosti v konaní neboli sporné a v kontexte ďalších v

konaní zistených skutočností, vrátane výsluchu svedkov, z ktorých súd prvej inštancie vyvodil závery súvisiace s primeranosťou, resp. neprimeranosťou dĺžky vykládky tovaru žalobcom, ako i v kontexte vyjadrenia podnikateľa S., podnikajúceho pod obchodným menom S. vyplýva, že žalobcom realizované vykládky tovaru je možné hodnotiť ako neprimerane dlhé, a teda také, s ktorými žalovaný ako jeho zamestnávateľ nebol dôvodne spokojný, na ktorú skutočnosť opakovane upozorňoval. Pokiaľ teda preukázateľne k náprave zo strany žalobcu nedošlo, a to napriek opakovanému napomenutiu zo strany zamestnávateľa, poukazujúc pritom i na žalobcom predložený prehľad časov vykládok realizovaných žalobcom u odberateľov B. a S., ktoré žalobca v priebehu konania nijakým relevantným spôsobom nevyvrátil, bolo dôvodné konštatovať, že žalobca nerešpektoval príkazy svojho nadriadeného, čím závažne porušil pracovnú disciplínu. Z hľadiska argumentácie žalobcu, že u menovaných odberateľov realizoval zároveň i obednú prestávku, odvolací súd uviedol, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ako i s vyjadrením žalovaného v tom smere, že tieto nemajú žiaden súvis s vytýkaným časom vykládky tovaru, keď bolo zrejmé, že tieto prestávky žalobcu žalovaná v prehľade jednotlivých jász vyznačila osobitne, oddelene od časov vykládky, a tak táto argumentácia žalobcu nie je namieste. Rovnako tak podľa odvolacieho súdu nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že čas vykládky zahŕňa i ním realizované bezpečnostné prestávky, pretože z takejto argumentácie žalobcu by potom vyplývalo to, že bez ohľadu na čas, ktorý je z hľadiska nástupu na bezpečnostnú prestávku potrebný, žalobca vždy realizoval bezpečnostné prestávky len u tých odberateľov, pričom žalobca ani nezdôvodnil, prečo realizoval bezpečnostnú prestávku v čase, ktorý na to nebol určený, a to práve vo firme Bolare. K tvrdeniu žalobcu o nemožnosti realizovania vykládky vo firme S., v primeranom čase z dôvodov na strane odberateľa, pre ktoré žalobca musel čakať, čo objektívne predlžovalo čas vykládky, odvolací súd uviedol, že ani toto tvrdenie žalobcu sa v konaní nepreukázalo, naopak, bolo preukázané to, že žalobcovi boli v spomínanej spoločnosti vždy umožnené vykládky tovaru realizovať v riadnom čase bez zdržania sa a primerane v závislosti od množstva vykladaného tovaru. Túto skutočnosť taktiež preukazujú i výpovede svedkov, ktorí sa vyjadrili i k vykládke tovaru v spomínanej spoločnosti. Pokiaľ žalobca namietal, že súd nevypočul svedka H., takýto návrh na vykonanie dôkazu žalobca ani nepredniesol, keď sa návrh na vykonanie dôkazu prednesený žalovanou, ktorá od tohto návrhu na vykonanie dôkazu v priebehu konania upustila, a teda jeho nevykonanie nemožno hodnotiť ako porušenie práv žalobcu na spravodlivý proces. Navyše, je to súd, ktorý hodnotí, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nie. Odvolací súd napokon uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa zákonné kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, a preto ho možno považovať za preskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (čoho sa žalobca domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko žalovaného k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom zistený, aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, aké právne závery vyplývajú vo vzťahu k podanej žalobe), súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej náplni, čím boli naplnené najmä kritériá určitosti, zrozumiteľnosti a presvedčivosti rozhodnutia. Odvolací súd uzavrel, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie tak nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo strán sporu na spravodlivý súdny proces.

2. Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca, ktoré odôvodnil s poukazom na § 420 písm. f/ CSP tým, že podľa jeho názoru súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval patriace mu procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietal, že tak odvolací súd, ako i súd prvej inštancie, nedal jasnú a zreteľnú odpoveď na otázky ním nastolené a nevyrovnal sa s jeho argumentami, ktoré vo svojom dovolaní opätovne podobne rozpisal. Tým porušili jeho právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Navrhol preto rozsudok krajského súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Na týchto dôvodoch zotrval i vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej k ním podanému dovolaniu.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení žiadal dovolanie odmietnuť, prípadne ako nedôvodné zamietnuť a uplatnil si náhradu trov dovolacieho konania, na čom zotrval i v ďalšom písomnom podaní.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

5. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP.

5.1. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

5.2. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

6. Dovolačný súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolačím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod (1Cdo/17/2019, 2Cdo/225/2018, 3Cdo/142/2018, 4Cdo/10/2018, 5Cdo/9/2019, 7Cdo/1/2018, 8Cdo/94/2018). V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

7. Dovolať vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolačný súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade.

8. Žalobca tvrdí, že procesným postupom krajského súdu došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou

a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017, 8Cdo/85/2018). Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu; je ním len samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (1Cdo/228/2017, 2Cdo/220/2017, 3Cdo/110/2017, 4Cdo/128/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/35/2018, 8Cdo/56/2017, 1VCdo/2/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval ústavný súd (I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018), nezistil však žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

10. V danom prípade žalobca v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho ako i prvoinštančného súdu. K tejto námietke žalobcu je potrebné poukázať na prijaté stanovisko, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016 (aplikovateľné aj po zmene právnych predpisov, vystihujúce podstatu § 420 písm. f/ CSP), právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

11. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutjazyhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

11.1. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. V prejednávanvej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho (dovoláním napadnutého) rozhodnutia v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie, pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci. Odvolací súd konštatoval správnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v podstatných bodoch naň odkázal a na doplnenie jeho správnosti uviedol ďalšiu argumentáciu (body 15. až 17. rozsudku odvolacieho súdu). Zároveň sa vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami (body 18.

a 19. rozsudku). Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že sudy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Žalobca tak neopodstatnene namietal existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

12. Najvyšší súd ďalej uvádza, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (v tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000, ako aj na rozhodnutia

1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017). Rovnako prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017).

13. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, preto dovolanie ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

14. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.